

Kruistocht door Twente

Geloof het of niet, maar deze wandeling is bezaaid met kapellen en kruisen. Daarmee wordt de eerste wandeling in het nieuwe jaar een kruistocht door Twente.

TEKST EN FOTO'S MAX DE KRIJGER

Het eerste kruis slaan we meteen bij de start. De H. Plechelmuskerk – gebouwd in 1939 – is een knots van een kerk in het kleine dorp Rossum. De deur is open, we mogen naar binnen. Rondlopen en een kaarsje opsteken voor bezinning en herdenking. Zitten mag ook, maar wel op anderhalve meter afstand. Het is stil binnen, al is het buiten ook vredig op de vroege ochtend.

Maria kijkt ons aan, Jezus ook. En dat zal vandaag vaker voorkomen in deze katholieke enclave die Twente heet.

Het felle licht van buiten priemt ons in de ogen na het bezoek aan de kerk. Even knipperen en de ogen kunnen weer verder zien. De Mariagrot tegenover de ingang is nu goed in beeld. In 1978 gebouwd in opdracht van Jan Groeneveld. Hij had al een boetedoening gereden,

maar overleefde daarna ternaarwoud een val van 6 meter. Deze grot is de dank dat hij het overleefde, zij het invalide.

SPIRITUALITEIT

We knikken naar Maria, de vrouw in de grot achter wie een emotioneel verhaal schuilt. Op de begraafplaats staat de Calvariekerk. Ook even kijken. En 100 meter verder is er een déjà vu. Nog een keer een kapel. Een Heilig Hart Kapel dit keer. Maar daarna lijkt het even rustig te worden. Niet alleen qua kapeldichtheid, maar ook qua uitzicht op natuurschoon.

We verlaten het dorp. Die adem-pauze is van korte duur. Niet veel later is het weer raak met de Mariakapel De Steeg langs de weg, met Maria die als jonge moeder haar zoon op de arm heeft. Het is nog een vers beeld. Pas in 1994 is het hier aard- en nagelvast aan Twentse bodem vastgemaakt. Daarna nog een landkruis uit 1937 dat in 2013 is gerestaureerd.

We lopen nog steeds. Zo na een paar kilometer is de conclusie wel

duidelijk. Zoveel goed onderhoud kruisen en beelden, ook nog van recente datum. Nederland ontkerkt, maar spiritualiteit viert blijkbaar hoogtij. Geloof en bijgeloof komen bij elkaar en gaan hand in hand verder. Het is nog vroeg. Witte wieven dolen rond. Zo noemen Twentenaren de grondmist die ontstaat in een koude nacht.

WEER EENTJE

Weer terug in het dorp. Het was de eerste lus. Nu laten we de grote

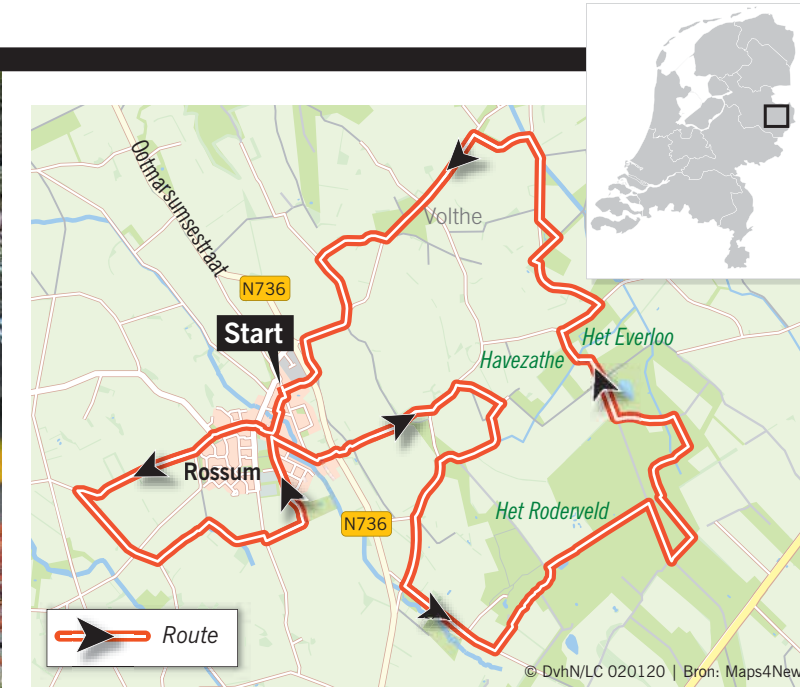

Geloof en bijgeloof komen bij elkaar

kerk links liggen en verlaten Rossum aan de andere kant. Even later is het weer echt buitenaf. Met dikke bomen en uitzicht op de vredige akkers waar de zon inmiddels gewonnen heeft van de witte wieven. De rook is om ons hoofd verdwenen. We passeren een landkruis uit 1937. Nog een aantal afslagen en splitsingen later zijn we weer op de verharde weg.

De smalle asfaltweg volgen we zoals de routebeschrijving het aangeeft. Soms een trekker, maar daar maken we ons niet druk om. Ook horecagelegenheden, maar die houden de deuren dicht. Een scherpe bocht naar links heeft iets dwingend. Want hij is niet alleen haaks, maar er staat ook een kruis. Weer eentje. Een landkruis uit 1939, langs de tramweg. Gerestaureerd en ingezegend in 2013. Net zoals de vorige trouwens. Het zijn er best veel, van die gebedsplekken langs de weg.

We kijken op de kaart waar deze katholieke symbolen zijn ingetekend. Daar hebben we even de tijd voor. We zitten namelijk aan de

De route

De wandeling Rossum – Roderveld telt 17 kilometer en bestaat uit twee lussen. Een lusje minder kan dus ook wanneer het aantal kilometers te veel is. De route is beschreven in het boekje *Twentse Kruistochten*, van de Zwolse routemaker Marycke Janne Naber. In het boekje staan twaalf rondwandelingen waarbij geloofsplekken de rode draad vormen.

De wandeling is ook te vinden op wandelzoekpagina:

www.wandelzoekpagina.nl/wandeling/twentse-kruistocht-rossum/15649/

bosrand en eten hier ons dagelijks brood. We gaan zo meteen het bos in, dat ruist in de wind. Op de kaart heeft dit bos ook iets maagdelijks. De komende kilometers zijn er geen kruizen en kapellen op ons pad. We kunnen dus gewoon flink doorstappen zonder informatieve stops. Want ongezien erlangs lopen heeft iets onaardigs. De laatste boterham gaat erin. De kan koffie is leeg. Het bos lonkt.

KRUISJE

Smalle paadjes, de oude trambaan waar we al eerder hebben gelopen. Kleine heidevelden en soms een plas water. Een paar haakse bochten en het bos verandert. Geen wirwar aan bomensoorten maar rechte lijnen die worden gevormd door oude beuken. Dat betekent ook hier de adellijke mensenhand die het landschap heeft gevormd. Havezathe Het Everloo is eigendom van Natuurmonumenten, gekocht tijdens hun 100-jarig jubileum.

Het huis zelf is niet echt enorm qua omvang, maar oud is het wel. En het is een feestlocatie, dat klinkt dan weer wat minder respectvol. Verder, over een smalle en ook stille asfaltweg. Daarna een pad langs een voormalige beek. Het kruisje op de kaart komt dichterbij, na een weg die angstvallig dicht over een erf van een boerderij gaat. We zijn in Volthe, met een kruis dat dateert uit 1938. Daar staat het fier rechtop, langs de kant van de weg.

Even een stop. Jezus kijkt omhoog. Alsof de wolken boven hem samepakken. Na een korte drinkpauze gaan we verder en laten het laatste kruis van deze wandeling achter ons. De nu te volgen asfaltweg is lang, voordat we in de bocht naar links naar rechts moeten. Via het erf van een boerderij zien we de H. Plechelmuskerk van Rossum al boven de bomen uitsteken. Nog een kruis te gaan. De Mariakapel Wiekerstraat. Het is de grootste van de kapellen die we zijn gepasseerd. Er is altijd baas boven baas. Dit huisje heeft in ieder geval zijn kruisje. Een hekje eromheen moet het kleine bouwwerk beschermen tegen boze geesten die kwaadwillig zijn.

Na 17 kilometer knikken we vriendelijk naar Maria in het blauw. Niet meer en niet minder dan bij de eerste vanmorgen, de Mariagrot. De geloofsplekken zijn nu op. We zijn weer in Rossum. En geloof het of niet: het was een mooie manier om dit deel van Twente te door-kruisen.

Tijdens een wandeling bij Rossum passeer je veel geloofsplekken.

De adellijke mensenhand heeft het landschap gevormd